

Bogár László: „Mondj el mindent!”

2012 november 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Minden társadalom számára az egyik legfontosabb feladat, hogy pontosan megismerje saját belső szerkezetét, s hogy politikai életét a társadalom valóságos jellemzőihez igazítsa. Vagyis hogy politikai szerkezete alkalmas „tükre” legyen társadalmi viszonyainak.

Ezért a magyar társadalom valóságos szerkezete és politikai tagoltsága között fennálló nyilvánvaló feszültségek megismerése döntő fontosságú lenne ahhoz, hogy végre esélyünk legyen elvégezni a két legdöntőbb m?veletet: helyzetünk elbeszélését és teend?ink megbeszélését.

A valós tagoltság megismerését azonban szinte teljesen lehetetlenné teszi, hogy a politika uralkodó áramlatai olyan nyelvet használnak ehhez, amely alkalmatlan a valóság feltérképezésére. A magyar társadalom kétségkívül történelmének egyik legnehezebb id?szakát éli. Fizikai és erkölcsi, szellemi energiái kimerül?ben vannak, s az uralkodó nyelven sem ezt, sem e kimerülés okait nem lehet elbeszélni. Az uralkodó nyelv ugyanis a minket függésben tartó birodalom konstrukciója. Azé a birodalomé, amely önmagát nem létezőnek, a létét feltételezőket pedig összeesküvéselmélet-gyártó paranoiásoknak tekinti, és ezzel a kör be is zárul.

Ezen a nyelven tehát semmi sem beszélhet? el a lényegb?l, vagyis abból, hogy a lepusztulás fő oka maga a birodalmi kifosztás. Pontosabban az, hogy a birodalom lényegesen több erőforrást von el, mint amennyi még lehet?vé tenné, hogy a magyar társadalom folyamatosan képes legyen újratermelni a tartós és kiszámítható birodalmi kifosztás feltételeit. A birodalom helyi kollaboráns struktúrái, vagyis akik az uralkodó nyelvet is m?ködtetik, ezt nemcsak hogy nem engedik láttatni, hanem folyamatosan mindent megtesznek azért, hogy a kifosztásunkból ered? egyre súlyosabb deficitet álságosan éppen a magyar állam, illetve polgárai hedonista hajlamaira vezessék vissza.

Ebb?l azonban számukra logikusan az következik, hogy a helyzet megoldását e kifosztás további fokozása jelentheti csupán. Az általuk er?ltetett univerzális gyógymód ugyanis a strukturális reformokat ajánlja minden bajra. Ennek lényege, hogy az államnak radikálisan csökkentenie kell azokat a kiadásokat, amelyek a „bennszülöttek” testi-lelki újratermelési folyamatait alapozzák meg, tehát az egészségügyi-szociális, oktatási-kulturális rendszerekre fordított összegeket. Nyilván azért, hogy egyre nagyobb erőforrások kiszívását tegye lehetővé a birodalom számára. A 2010-ben kormányra került er?k ugyan megpróbálták kitörni az uralkodó nyelv hamis értelmezési

keretéből, de az elmúlt két és fél év fejleményei azt igazolták, hogy ez korántsem olyan egyszerű, mint ahogyan kezdetben látszott. Mégpedig azért nem, mert egyfelől a birodalom rendelkezik a megtorlás minden eszközével, másfelől pedig a magyar társadalom jelentős része valójában továbbra is a hamis értelmezés ketrecében vergődik. Vagyis ahogy a sokszor idézett népdal mondja: „vezetted magát szembekötte, vakon”. A magyar társadalom alapvető beszédterei ugyanis, „szabadságharc” ide vagy oda, továbbra is a birodalmi kollaboránsok határozzák meg. És mivel a társadalom döntő többsége számára egy kormány legitimitását alapvetően az jelenti, hogy képes-e az anyagi létfeltételek folyamatos és érzékelhető javítására, a birodalmi kifosztás következtében a döntő többség helyzete – akárcsak az elmúlt 30-40 év során mindig – most is folyamatosan romlik. Vagyis a jelenlegi kormányt alkotó emberek súlyos és veszélyes kommunikációs csapdába kerülhetnek. Ennek lényege az, hogy miközben igyekeztek érvényt szerezni nemzetstratégiai helyes felismeréseiknek, a birodalmi megtorlás alapvetően sikeresen akadályozza meg, hogy a magyar társadalom többségének életfeltételei érezhetően javuljanak.

Döntő fontosságú kérdés tehát, hogy a lassan kibontakozó, hosszú választási kampány során sikerül-e a viszonyokat úgy átalakítani, hogy a többség számára mégis elbeszélhető legyen a lényeg. A Bajnai nevével fémjelvezhető törekvés lényege viszont éppen az, hogy ezt megakadályozza. Az Együtt 2014 egy szociológiai-politológiai értelemben kétségtelenül érdekes kísérlet arra, hogy a kollaboránsok elérjék: a kifosztott többség ismét attól a struktúrától várja helyzetének megoldását, amely az eddigi kifosztást elidézte. Vagyis hogy „a szembekötte vakon vezetés” továbbra is meghatározó maradjon a magyar társadalomban. És ennek a veszélye sajnos reális. A magyar társadalom kifosztott többsége ugyanis – noha első sorban anyagilag érzi magát legyűzve – valójában érzelmi, indulati, mentális, morális és intellektuális vesztese a folyamatoknak. Az MSZP és a Fidesz legjobb és legrosszabb parlamenti aránya között az elmúlt huszonegy év választásait összevetve több mint ötszörös, illetve több mint tízszeres különbség adódik. Ez arra utal, hogy a magyar választók zöme hajlamos csodát várva egekbe emelni egyes politikai alakzatokat, ám a menetrendszerűen bekövetkező csalódások nyomán hajlamos a brutálisan túltreagált büntetésre is. Az elöttünk álló kritikus másfél év során döntő fontosságú, hogy a „dolgok néven nevezése” terén képes lesz-e a jelenlegi kormány kitörni ebből a kommunikációs csapdából. Tavaszi évértékelő beszédében Orbán Viktor a következőket mondta: „Megkérdeztem a feleségemet, miről beszéljek... Azt válaszolta, mondj el mindent... No, abból baj lesz...!” Hát lett. És lesz is, ha továbbra is ebben a csapdában vergődünk.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló